

ΕΥΘΥΜΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΟΥ Γ. ΒΙΤΟΡΙΟ

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΣΤΟ ΓΙΑΤΡΟ ΜΟΥ

ΙΑ τους άξιοτίμους κ. κ. διευθυντάς των ε-
φημέρων περιοδικών της εφημέριου :
«Κόριοι,
Σας στέλλω την κατωτέρω ανοικτή επιστολή μου,
για να την δημοσιεύσετε δωρεάν.
Με άξιαρική ύποληψη.
Ένας που δεν άγγρασε ποτέ του περιοδικού
Ίδου τώρα κι η «Ανοικτή Έπιστολή» μου
στο γιατρό μου :

«Προσφιλέστατέ μου (;) δόκτωρ,
«Ας φαντασθώμε ότι ζήσατε επί πολλά χρό-
να, με την ασάλευτη πεποίθησι στο μυαλό σας,
τόσο να χροιάζομαιε για να «ξεμαρζώνω» τή μακαρονάδα.
Ξαφνικά όμως μιά ημέρα, σάς ξεφτάνοιμε άνακ κάποιος κ. Τάδε, ό
όποιος σάς αποδεικνύει με άναμφοδότη, με άναμφοδότη όσο κι ή
κατανόησι ή επιστημονικά επιχειρήματα — βασισμένα στις μοντέρνες και
εντεννή -χρησ προόδους τής επιστήμης — για τό έξης γεγονός : «Όσο
κάνετε λάθος τόσον καιρό, κι' ότι με τό κατωτέρω πρέπει να ξεμαρζώ-
τή μακαρονάδα σας, ένω με τό βούτηρο να στρώνετε τους δρόμους !»
Φυσικά, μένετε με άνοχη τό στόμα κι' ύστερα προσπαθείτε κάπως
να φέρετε μερικώς άντιρροησις... Μά τί μορζοίσι να κάνετε μερδς στις
έκδηλωτικώς, όσο κι ή γεροντικώς, επιστημονικώς αποδείξεις, που ποι-
εύει μαρζοτά σας αύτος ό κ. Τάδε ;
«Είσι ήμιοι κι' έγω, περιπόλησι (;) γιατρό μου ; Ετι κάποιος
χρόνια, όσες φορές χρονολόγησα, με άπαξ ή άιούφροσι αλλά πολύ-
πειρη μάνα μου και με τή βοήθεισι δύο - τριών επιστρατευομένων -για
την περίοισι—λαδικών τής γειτο-
νιάς, με έάλωνε από νοορις στο
κρεβάτι μου. Ύστερα μου καταγα-
ζόταν την πλάτη με βεντοΐζες, τριφί-
ματα και καταπλάσματα, με πότις
και με κάνα - δύο φασκόμια και χα-
μομήλια, και...

Και τό προί ήμιοι «περδία» !...
Τά χρόνια περνοΐσαν. Μεγάλοια
έντομηταξού. Κι' έντομηταξού έπίσης,
ή επιστήμη των γιατρών, παμψίλα-
τε (;) γιατρό μου, προσέδινε (;) κι'
αυτή. Άστον μιά μέρα, προ πέτε
χρόνον άρρωθός, άρπαξα κάποιον χρο-
νολόγημα.
Θησήθηκα παρενθός τά γιατροσό-
φια των λαδικών και τής μακαρζισ-
σας τής μάννας μου—άτιχησα να την
χάσω έντομηταξού—κι' είλα τό βράδυ
στη γυναικία μου—άτιχησα να πα-
ροτήξω έντομηταξού—με την πεποι-
θησι κι' αίσωδωξιά ανθρώπων μεγα-
λοκίμων στην παλιά κι' καλή έποχή ;
—Άστρεψή μου Τινιτίσα, πάρε
μου μερικώς βεντοΐζες κι' ύστερα τριήμε μου τή ράχι με όζο πιπερο-
μένο... Άμα πού κάποιον και κανένα καιτό τίλλο, τό προί θα ήμια
ζωηρός κι' εδιδάχτος σάν σούδρα !...
«Η Τινιτίσα—ή Κατερίνα, ντε, τής θειά - Πασχάλλανας τής εδω-
ρώριτας, ή όποια όταν την παντρεύθηκα έγινε Κατίνα, ύστερα Ετίνα, και
τόρα μορζοίσε τό δόντια να την φρονιζώ Τινιτίσα—μού είτα, κρι-
τάζοντάς με έκδηλωθι :

—Καλέ άνδρα μου, που ζήξ ;... Με τους φελλάχους βρζοισσα ή με
τόν εκπαθός πρέπει κόμο ;... Αυτά τά περισημένα όζοα σου είνε τής
καλής έποχής, κι' αφήνω κάποις που θα μου χαντακώσω τό μακχινοί
μου... Νά φωνάζοιμε τό γιατρό άντικρι μας, που είνε και παιδικός
μας φίλος... Μόλις πήρε τό δίπλωμα του και τάχει άκόμα φρέσκα στο
μυαλό του τά τελευταία διδάγματα τής προσηδωμένης επιστήμης !...
Μπορούσα να κάνω άλλωδώς, γιατρό (;) μου, μιά που, τό ήθελε ή Τι-
νιτίσα, ή όποια—κατά στανική συμπαράξ—ήθελε πάντα ότι δεν
ήθελε έγω, και δεν ήθελε ότι ήθελε έγω ; Σε φώναξα, λοιπόν, και
ήθελε στο σπίτι μας να μ' έξειτάξω, σύμφωνα με τά φρέσκα στο μυαλό
(;) σου διδάγματα τής επιστήμης.
«Ωμένα !... Ωμέ !...
Με τάραξες, γιατρό μου. Άρρωσις την άνάκρισι :
—Τι έχετε ;
—Κρονολόγησα... Νοιώθω ελαφρόν σαράχη στην πλάτη μου !...
Αυτό ήταν. Τι ήθελα να τό πώ ; Πήρες άμέσως θηρος έμβριθές και
πένημο. Με άρορόστριες μερδς και πίσω. Ψαχούλενες τή γλώσσα, τά
δόντια και τον οφρανό μου. Μού γαργάλες τό λαρώγγι, τά πλεννά
και τής πατοΐσες των ποδιών μου. Μ' έβάλε να βήξω είκοσι φορές, κι'
ύστερα να φραγιστου άλλες τόσες. Με ρώτησε από τί πέθαναν ή μά-
να κι' ό πατέρα μου, ή δύο γιαγαδάς κι' ό δύο παπποδές μου, καθός
κι' άν ήξερα πόσες φορές είχαν άρρωσθησι στη ζωή τους κι' από τί.
Κι' όταν σε κόπταξα απορωτάς, μου άποκρίθηκες πως όλα αυτά χροιά-
ζοντα στην επιστήμη, γιατί σπυμερα—λέει—έχει μεγάλη σημασία στην

Προσφιλέστατέ μου δόκτωρ...

παθολογοκατολογογική παθολογία ό άταθιός κι' όλα τά συναφή πα-
ρηλίπτοια και παρεκπίπτοια περιλάκια προβλήματα τής κληρονο-
μικής μεταδότησης των νόσων από προγόνους εις απόγονους ευθείας ή και
πλαγίως κλίμακος !...
Τι να καταλάβω έγω ό καινέμος άτ' όλα αυτά, γιατρό μου ;... Πως
να τό χονένην τ' άμφορωτο μυαλό μου ; Και πως να μονιένην τή με-
στηροφή σχέση των με τό απλό μου χρονολόγημα, τό όποιον άλλωστε τό
εκανόνισα δένοντες με λίγο περισημένο όζοα και λίγον αναπώτορο ;
Στά τελευταία, θα βαρζήθηκες φάντατα έσύ να με ρωτάς κι' έγω να
άποκρίνοια, και μούτες άποφραγματικά :

—Τίποτα τό άνησυχητικό... Πρόκειτα για μιά άρρωμένη πνευμονία,
ελαφροτάτης, άνελασιώθητης σχεδόν μορζής. Θα την γιατρονέμε διε-
σως με την εσθιοπαθητικώ μεθόδο... Θα κάνω ψυχολογίσις όσο πε-
ρισσότερες μορζοις κι' όσο συχνότερα μορζοις, κι' όσο να σου φύγη
ό πόνοσ τού σάχη. Πάρε κι' αυτές τίς συνταγές, για κάτι φάρμακα
επιδοθηθικά τής θεραπειάς !...
Σίρωσα πρώτα τό κεφάλι και θαύμασα τή σοφία (;) σου, γιατρό μου,
κι' ύστερα τόσκιμα με έγκαρτέρησι, για να συμμορφωθώ με τίς απο-
δείξεις σου... Τό αποτέλεσμα ποδ ήταν ;
«Ύστερα από μιās εβδομάδς άπελείπτοια ψυχολογιστών, γιατρονέτη-
κε μεν εσθιοπαθητικά ό σάχησις μου, με έξτησαν άρρωτοια κι' όδη-
νιότατοι κάτι παλιού και κομοιένο κι' έντελώς άδύνα πρώτα, ρε-
υματισμό μου !...
Σε ξαναρωνάσα στο σπίτι, σύμφωνα πάλι με την υπόδειξι τής Τρι-
νιτίσας μου. Αυτή τή φροσι δεν χαντακώθηκε όσα πρώτα, γιατί τάραξες
πειά—διάβοις !—άτ' την προρηγομένη φροσι κα πιστηροδότη άποτέλε-
σηματα των άταθισμών και των κληρονομικότητων επί των κατωτέρων ά-

πογόνων, και τά ρεστα... Αυτά, ό-
πόσο, δεν σ' έπαρόδισ να εισαράξεις
για τή δεύτερη δολογολητή επισκε-
ψη σου τό ίδιο άρρωθός ποσόν τής
καύωσις πρώτης. Άς είνε, τέλος
πάντων...
Λοιπόν, μούξ άκούσες για τους
ρευματισμούς—γιατρό μου—μου
σινέστησις πάνω ζεστά και συ-
χνά, όσο ζεστότερα και συχνότερα
μπορούσα. Φυσικά, και καθώς ήμιοι
συνθηματόσις στις ψυχρολογίσις, τά
ζεστά πάνω έφεραν άπότομη άν-
τίδρασι στον οργανισμό μου, ά-
παξα ένα χρονολόγημα και ξαναφα-
γανε ή πνευμονία, άπάνω που για-
τρεφα τους ρευματισμούς μου.
Την νεοεπισηρομένη πνευμονία
μου τή γιατρεφα με ψυχρολογίσις,
πάλι. Με ξαναήθητοσ από δαιτώς
πειά, ξανάπεισα πάλι στο κρεβάτι
από όζεις ρευματισμώσ, άπάνω
που γιατρεφα την πνευμονία μου.
Γιά να γιατρεφω τους ρευματισμώσ
μου, άρχσα να ζεστά τά πάνω, με
φρόσις άραξ από κάποια άραχη
χαρμαδιά, άρπιτσα ένα αναζαξά και
παροσιώτισκε ξανά ή πνευμο-
νία μου...
Γιά να γιατρεφω την πνευμ...
Μά άρκετά κλιμαρώσα, γιατρό μου, και δεν έπιθώ να καταχρασθώ
τόν χώρο των περιοδικών, που θάχουν την καλοσύνην και δημοσιεύσιον
την παρούσα μου... Άρχει να σε βεβαίωσω, γιατρό μου, για τό έξης :
«Ότι επί πέντε χρόνια συνεχίτα τώρα, δεν κάνω άλλη δουλειά, παρά να
γιατρεφω διαρκώς ποτε την πνευμονία και ποτε τους ρευματισμούς μου.
Καταξοδευόια, τυραννέια, και γιατρετά δεν βρζοισα, ένω άν έπαρσι
από τότε ένα φράξω όζοα, μου φράξω πτερι και μου φράξω χα-
μομήλι, θα ήμιοι από την άλλη μέρα—κι' όξες τίς πόλοισις 1725 μέ-
ρες των πέντε αυτών χρόνον—αριωλεκταξός «περδία» !...
«Όποτε, δεν πιστεύω να παρεξηγηθώσι άναμφοδού μαξ, άν πίσω
καμιά μέρα και σένα και την Τινιτίσα μου και σάς φωνιόρω κατα-
μεισις στο Άδριατικό πέλαγος, με μιά βαρριά πέτρα στο λαυό σας !
Σας άξίζει, γιατρό μου, που να σας πώρη ό διάβολος και να σας ση-
κώση και να σας βροστήση κάτω σάν βαρζολότα !...
Σας άξίζει και σας πρέπει...

Γ. ΒΙΤΟΡΙΟ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Τό σύμβολό μου, ή μάλλον ή εύχί τής καρδιάς μου, είνε : «Νά νικό
τό κακό με τό καλό». Κοριγκάν

Κύνταξε καλά τους ανθρώπους, με δεν έκτιμωσ κανένα και με κα-
νένα δεν μένον ευχαριστημένο... Θά ίδής ότι κι' αύτοίς κανεις δεν
τους έκτιμά και κανεις δεν είνε ευχαριστημένος μαζί τους. Π ό π